

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Θ. Α. ΚΑΛΟΡΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΣ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Απόκομμα ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ 15. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Η «Παπισσα Ιωάννα» και ο Έμμανουήλ Ροΐδης

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

50N

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ. ΜΕΝΩΝ: Η Ιωάννα, κόρη της Γιούθας και ενός καλοήγου, απορραϊζει να περάση την ζωή της στο μοναστήρι. Νέα ώριμοτάτη, με ξανθά μαλλιά και κατάλευκην επιδερμίδα, αναστατώνει όσους την γνωρίζουν. Τρεις καλόγηροι, τους οποίους συναντά στο δρόμο, την οδηγούν σ' ένα ξενοδοχείο κ' εκεί προσπαθούν να την βιάσουν. Η νέα όμως κατορθώνει και σώζεται.

Τίποτε δεν έλειπε, για να είνε, εδτυχιωμένοι οι δύο έρασται. «Μο ναξιά, ήσυχία, άφθονος τροφή, έσρος πνοαί» και ό,τι άλλο σκορπά την χαρά, όλα τά είχαν μπροστά τους. Η Ιωάννα, ή όποια χάριν της αντιγραφής των επιστολών είχαν απαλλαγή από τους όθρρους, τάς αναγνώσεις και τις άλλες άγγραφείες του μοναστηριού, μπορούσε να μένη άπ' τό πρώτ' ως τό βράδυ στο πλευρό του άγαπημένου της. Τι γρήγορα περνούσαν οι ώρες! Καθισμένοι κοντά στο άνοικτό παράθυρο οι δύο νέοι με τά «άκροεστα χείλη», καθώς άκουαν την καμπάνα να σημαίνει έσπερινό, παρακαλούσαν τον ήλιο να μη δύση!

Δέκα τέτοιες μέρες, γεμάτες έρωτα, έπέρσαν μέσα στο στενό εκείνο καλλι. Έφθασαν όμως και τό ώρα του χωρισμού. Η άντιγραφή των επιστολών είχε τελειώσει και ό Φρουμέντιος έπρεπε να επιστρέψη στο μοναστήρι του. Περιλυτός ο νεαρός καλόγηρος έπήγε να άποχαιρετήση την άφαι φίλη του κρατώντας στο χέρι τό ραβδί του, χωρίς όμως να μπορεί να κρατήση και τά δάκρυά του. Η Ιωάννα δεν έκλαιε, γιατί ήσαν μπροστάμερικες καλογρηές. «Αί γυναίκες—παρτηρεί ό Ροΐδης—δωφ ευάισθητοι και άν είνε, κλαίουσιν όσάκις και όπου πρέπει». Ως παράδειγμα φέρνει τις «ευπαθείς» Άγγλίδες που έπήγανιν ν' άκούσουν την Ριστοβί, άφοδ προηγουμένως έσημείωναν στο περιθώριο της «Μύρας» και της «Μηδείας» που έπρεπε...να κλάψουν.

δπου άντηγοσαν άκόμη έρωτικοί όρκοι και φιλήματα—μεγάλα καθμερινά. Για να διαση τό φαντάσματα που την περιτριγύριζαν εκάτεφενιν εις τών Συνεταρίων τάς εσσεβείς συντάγας, άλλοτε βρέχοντας τά σεντόνια της με παγωμένο νερό και άλλοτε προσπαθούσα να πιήρη την λάτη της στο κρασί.

Σε τέτοια κατάστασι εύρίσκετο ή έρωτοεμμένη κόρη της Γιούθας, όταν ένα βράδυ, ενώ έμοίραζε τό φαί της στα ψάρια, την έπλησίασεν ό κηπουρός του μοναστηριού και άφοδ έβεβαίωθη πώς δεν τούς έβλεπε κανένας, της έδωσε μίαν επιστολήν γραμμένην με κόκκινο μελάνι σε δέρμα αθηναγενούς άρνιου. Η Ιωάννα έδίπλωσε γρήγορα τό γράμμα, τό όποιον ήταν στολισμένο με στεφάνια, πληγωμένες καρδιές, περισσότερά φιλόμυθνα και άλλα «περιπαθή σύμβολα».

Και να τί έδιάβασε: «Ως ή έλαφος έπιποθεί τάς πηγάς των υδάτων, ούτω και ή ψυχή μου έδιψησε προς σε, άδελφή μου. Θρήνος κατάλαβέ με και ύδωρ ρέουσι τά βλεφαρά μου. Τά δάκρυα είνε ή τροφή της ήμέρας και τών νυκτών μου ό ύπνος. Ό πεινών όνειρεθείται άρωμα, καγώ ό είδων καθ' ύπνουσ Ιωάννα, άλλ' έξέβηθη και δεν σε εύρον. Αναβάς τότε τόν δέ μου τον μαύρον ήλθον εις τό σήνημά σου τό άγιον. Παρά τόν τάφον της άγιας Βόμμας σε περιμένο. Έλθέ, περισσότερά μου, έκλεκτή ως ό ήλιος, έλθέ διά τών άκτίων σου να έπισκιάσης την σελήνην».

Τό γράμμα αυτό—φτιαγμένο με ρητά και ψαλιούς προφητών—έστειλεν ό Φρουμέντιος στην Ιωάννα.

να επραξη την κενταρχίαν τόνσον εις τός συνεδήσεις όσον και εις τά στρατόπεδα, όπως τούς «σφρονίση». Μετά την κατάρρευσιν της σοσιαλδημοκρατίας και την ύποταγήν τών καθολικών ποία θά ήτο ή στάσις τών διαμαρτυρουμένων;

Τήν 25 'Απριλίου συνήλθε μίαν σύνοδος, όπως επιβεωρήση τόν καταστατικόν χάρτην της προεστατικής εκκλησίας της Γερμανίας: Συνεκέντρωσε τούς αντιπροσώπους 25 αυτόνομων εκκλησιών, πρός τόν σκοπόν της αντικαταστάσεώς των από μίαν εκκλησίαν του Ράιχ. Η σύνοδος λοιπόν άπεδέχθη την πίστιν πρός την εκκλησίαν και την προσχώρησιν εις τό έθνηκοσοσιαλιστικόν δόγμα. Τά έπακολουθήσαντα γεγονότα

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΗ

Δέν έδωσαν άκόμη ή κυβέρνησις καμμίαν άπάντησιν σχετικώς πρός τάς φήμας περί έπιβολής νέων φορολογιών διά την κάλυψιν τών δαπανών του προϋπολογισμού κατά 1100 εκατομ. δραχμών. Και όμως δέν πρόκειται περί παρονοχίδος. Διότι πρέπει να μάθη από

δουράκι, έφυγαν, άναζητούντες χαρούμενο περιβάλλον. Άλλά τότε συνέβη τό εξής καταπληκτικόν. «Τό δυστυχές ζών, κύπτον υπό διπλοδν φορτίον, άλλα και υπό τεσσάρων ένθαρρυνόμενων πτερυών, έκκλινα τά μεμρτά του όλα και ήρξατο να τρέχη, έκπέτον έν ειδή διαμαρτυρήσεως ογκημούς τοσούτ' ήχηρούς, ώστε (κατ' άξιόπιστον συναριστήν) πολλοί τών κκοιμημένων παρθένων, νομίσασα ότι ήχησεν ή σάλπιγγς της κρίσεως, έξηγαγον τάς φαλακράς κεφαλάς έκ των μνημείων».

«Επειτα ό Φρουμέντιος έβγαλεν από τό διασίκον τού μίαν άνδρικήν στολήν καλοήγου και παρεκάλεσε την φίλην του να την φορέση. Έτσι διά γινόνταν δεκτή ως νεοφώτιστος στή μονή της Φούλδας. —Θά μένουμε— εΐπεν ό Φρουμέντιος—έλη την ήμερα στο ίδιο κελλι, θα τρώμε από τό ίδιο πιάτο και θά βουτάμε την πέννα στο ίδιο μελανοαίματι. Ένώ διαφορετικά, άν καταλάβουν ότι είσαι γυναίκα, θα σε κλείσουν στον γυνακείο, όπου μόνον οι μεγάλοι—μεγάλοι μπαίνουν!»

«Υστερα από τετράωρον δρόμο οι δύο έρασται σταμάτησαν για να ξεκουραστούν κοντά στις όχθες μιας λίμνης. Έκει έπίρσαν τό πρόγευμά τους, άφίσαντες κατά γής ατρίχας της κεφαλής,

«Υστερα από τετράωρον δρόμο οι δύο έρασται σταμάτησαν για να ξεκουραστούν κοντά στις όχθες μιας λίμνης. Έκει έπίρσαν τό πρόγευμά τους, άφίσαντες κατά γής ατρίχας της κεφαλής,